

Jeden člověk měl dva syny. **12**Mladší z nich řekl otci: ‚Otče, dej mi díl majetku, který na mne připadá.‘ On jim rozdělil majetek. **13**Po nemnoha dnech mladší syn všechno sebral, odešel do daleké krajiny a tam rozmařilým životem svůj majetek rozházel. **14**A když všechno utratil, nastal v té krajině veliký hlad a on začal mít nouzi **17**Tu přišel k sobě a **20** vstal a přišel ke svému otci. Když byl ještě daleko, jeho otec ho uviděl a byl hluboce pohnut; i běžel, padl mu kolem krku a zlíbal ho. **21**Syn mu řekl: ‚Otče, zhřešil jsem proti nebi i před tebou. Nejsem již hoden nazývat se tvým synem. Učiň mne jedním ze svých nádeníků.‘ **22**Otec však řekl svým služebníkům: ‚Přineste rychle to nejlepší roucho a oblečte ho, a dejte mu na ruku prsten a na nohy sandály. **23**Přiveďte tučné tele, zabijte je, jezme a radujme se, **24**protože tento můj syn byl mrtvý, a zase ožil, ztratil se, a byl nalezen.‘ A začali se radovat. **25**Jeho starší syn byl na poli. Když přicházel a přiblížil se k domu, uslyšel hudbu a tanec. **26**Zavolal si jednoho ze služebníků a vyptával se, co to má znamenat. **27**On mu řekl: ‚Přišel tvůj bratr a tvůj otec zabil tučné tele, že jej dostal nazpět zdravého.‘ **28**Rozhňeval se a nechtěl vejít. Jeho otec vyšel a začal mu domlouvat.‘ **31**,Synu, ty jsi vždycky se mnou, a všechno, co je mé, je tvé. **32**Avšak bylo proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a ožil, ztratil se, a byl nalezen.““

Milá sestro, bratře, zvěst dnešního dne je o radosti. O radosti, která zavládla u narození Ježíše mezi nebeskými zástupy. Zpívali Bohu na chválu. Ne kvůli tomu, že se Ježíš narodil jako člověk. Radovali se z toho, že odteď je překážka mezi Bohem a člověkem překonána. Narodil se Ježíš, který překonal vzdálenost, odcizenost, ticho. Z toho se radovali nebeské zástupy. Z toho se pak radovali pastýři a další, kteří dobrou zprávu slyšeli. To je základ dobré zprávy, která v příběhu Pána Ježíše, Božího Syna, pokračuje dál.

Proto jsme slyšeli další oddíl evangelia podle Lukáše. Několik různých podobenství 14. a 15. kapitoly po sobě totiž vypráví o tom samém. O radosti v nebi. O radosti, která provází proměnu každého člověka k Bohu. O radostí Boží z každého syna, či dcery, kteří se ze ztracených Bohu, stanou opět nalezenými. Opět Božími.

Většinou u podobenství o marnotratném synovi mluvíme hodně o tom, v příběhu kterého ze synů bychom se mohli najít.

Dnes se ale soustředíme na jinou postavu příběhu. Mluvme dnes o Otci. Protože tento příběh vidím jako zkrácenou verzi příběhu o Bohu a člověku, příběhu o Boží lásce a zájmu o nás, příběhu o tom, jak nás Bůh jako Otec ve své lásce přijímá, když k němu přicházíme. Mluvme tedy a přemýšlejme o Bohu, kterého nám Pán Ježíš, Boží syn, v tomto příběhu představuje.

Příběh o Boží lásce k člověku je příběh Otce, který dal svým dětem život, domov, péči. Vychoval a miluje své děti. Dal jim vše, co mohl, co považoval za potřebné a dobré. Náš příběh ale začíná v podivné chvíli, kdy jeden ze synů žádá svůj podíl z dědictví od Otce, který ještě žije.

Je to otec, který své dítě vyslechne, rozumí mu. Nebo ho aspoň respektuje. Ale hlavně mu dává volnost, svobodu. Kdybychom mluvili o otci – člověku, mohli bychom namítat, že by děti neměli dostat vše, co je napadne. Ale my mluvíme o jiném otci. O Bohu. O tom, kdo nám, svým dětem život dal, kdo nám dal domov. Dává nám vše potřebné a dobré. Ale my i přesto někdy přicházíme s různými nároky, různými představami o tom, co a jak by pro nás Bůh udělat měl.

A Bůh nás slyší. A stejně jako svému synovi, i nám dává svobodu. Svobodu zkoušet, svobodu přemýšlet, svobodu hledat v nepřeborném množství toho, co on a také svět kolem nás nabízí.

Nedostáváme vše, co si umaneme. I když mladší ze synů dostal, co žádal. Spolu se svobodou jít a zakusit svět.

Otec vyplnil přání svého syna. Vložil do něj svou důvěru. Nejspíš mu toto rozhodnutí způsobilo mnoho bolesti a trápení. Po odchodu syna nejspíš prožil mnoho bezesných nocí a nejistotu, jak příběh jeho syna dopadne. A jak víme, skončilo to nevalně. Možná by tak končilo i mnoho našich

přání, i když jsou možná motivovaná dobrými úmysly. Dítě tedy okusilo svobodu. Nabralo mnoho zkušeností. Radilo si, jak mohlo, ale zdá se, že dál, než k prasatům, do špíny už cesta nevede. Je na dně svých sil. Nápady, jak se z toho dostat, došli.

Nejspíš si po hodně dlouhé době plné svobody, nezávislosti a radovánek, vzpomene konečně na domov. Na svého otce. Na toho, který po něm touží, kdo na něj čeká, kdo ho vyhlíží a chce mu opět vrátit život, který stojí za to žít. I když měl vše, co si přál, nenašel štěstí. Pominulo s tím, co měl.

Myšlenky na návrat přichází postupně. Musí si projít těžkým vnitřním bojem. Není si jistý, že se vůbec kam vrátit má. Má obavy, že by byl odmítnut. Vina, stud, výčitky, hrdost, ... cítí se před Otcem malý a tak se v jeho představách otec tyčí jako hrozivý obr. Jeho vina mu brání vidět Otce takového, jaký je. Milujícího, naslouchajícího, štědrého a čekajícího.

Doufá. Vzpomíná na to, jaký život s Otcem býval a rozhodne se zkusit vrátit.

Nenachází zhrzeného, trestajícího, netečného, ani povýšeného obra. Otec, ke kterému se vrací totiž svého syna vyhlíží. Čeká na něj. A ne jenom čeká. Jde svému dítěti vstříc. Přece by milující otec nemohl zůstat v dále stát. Když vidí, že se jeho syn vrací. Když ho vidí přicházet, poznává a vše v něm se hýbe. Jde mu vstříc, překračuje všechny propasti, přehlíží špínu, přechází smrad, zapomíná na své postavení, na svou důstojnost a na právo Otce. Protože chce být konečně zase ze svým synem.

To je ta ohromná radost, kterou zvěstovali chóry andělů. Když se z tuláka, z hromádky neštěstí zcvrklé pod tíhou viny, hříchů, opět stane syn. Jako když se balón, teprve po nafouknutí stane tím, čím být má.

To pro každého z nás, kdo bloudíme, dělá Bůh. Když přijdeme k sobě. Když si vzpomeneme, co to znamená skutečně žít. Když se vrátíme domů. Kde jsme očekáváni a kde můžeme být opět milovaným dítětem.

Ale pak je tady ještě druhý syn a jeho problém s nevšímavým a necitlivým Otcem. Necítí se vinný, necítí se malý. Spíš naopak. Je spíš jako až příliš nafouklý balón, kterému zbývá jenom chvíle k tomu, aby praskl. A starší syn také praskne. Rozzlobí se nad nespravedlností. Rozčílí ho změny, které se dějí. Nemůže snést ztrátu jistot, které si vytvořil. Žije s Otcem a má vše. Zdá se ale, že má pocit, že má právo na víc. Že se na něj zapomíná. Ztrácí na důležitosti. To jak to bývalo, jak si zvykl, jak bylo dobrou tradicí, to vše se teď opět změní.

A tak se rozhodne neúčastnit slavnosti. Zůstane vně celé té radosti, která v domě jeho Otce vládne. A Otec opět, i k tomuto synu vychází. Postrádá, vyhlíží své dítě. Jde za ním, aby nezůstal sám. A i přes všechnu zlost, která se na něj valí, naslouchá potřebám svého dítěte. Zve ho do života, jaký spolu měli. I tohoto syna zve a čeká. I jeho chce zahrnout do své lásky a radosti. Nechce nepovšimnutého, osamělého nechat nikoho. Nikoho neodvrhne. I kdyby se to někomu jinému nelíbilo. Neodvrhne, nenechá ven nikoho, kdo k němu přichází, kdo se k němu vrací.

V Pánu Ježíši nám Bůh vyšel vstříc. Aby nikdo z nás nezůstal bez Otce. Aby nikdo z nás nezůstal bez něj. Bez jeho lásky, bez jeho pozornosti. Není lhostejný, není netečný, ani hluchý. Těm, kdo přijímají, kdo od něj, z jeho moci očekávají, dává to skutečně dobré. Chce, aby mohl žít skutečný život každý, kdo k němu přichází. Kdo se domů, k tomu kdo život, kdo vše k životu dal, vrací. Bůh je láska. Boží láska je pro všechny. To je zpráva, kterou nese příběh lásky Boha k člověku. A ti, kdo se nechají obdařit ti, kdo se k Bohu vrátí. Kdo si na domov u něj vzpomenu, kdo po životě, jaký býval s ním touží, ti opět poznají radost synovství. Opět poznají radost milovaného dítěte. Můžou žít skutečný život ve svobodě Božích dětí. Protože Otec čeká. A přijímá každého, kdo se k němu vrací.